

Dobosi Eszter:

Sírályok visszavetése

~~XXXX~~

apám ül kertje közepében
apám most már mindig így ül
kertje közepében
mint mikor elindultam

valahol
nagy vizek csordogálnak
kétoldalt falat emelnek az árnyak
madár sivit meg gally recseg
jár beépített asszonylélek a várban
fény törik
sugarakban állnak az árvák
árvékszállakon kötöződnek éghez-földhöz

tűnik mesék ideje

s jönnek
iszosan ifjak jönnek az asszony-lányok
itt a tömegszállítás férgei közt nemzenek
fiat az örökségnek
őrzőt a kőhalomnak
e sok kitervelt virágnak

ekkor vala indulásom

halottaim megszámláltattak
a sírályok épp színüket váltják
ezüstök mind már a szárnyak
most van a multak elvetése

ime a kertek némasága
 akár a TE országod
 ilyen lehet az éden is
 de az indák alatt
 csontok fehérkednek

vár állott - áll vár
 asszonyaink mind odalettek

asszonyvárók sokasodnak
 szemük szirma hervadatlan
 röntgenezik az eget
 aztán a földet
 asszony nélkül térnek haza

hozom az örökségem
 agyam bordázataiban
 hozom halálíg örökségem
 csufoltatok
 s eddig is: hányszor megszegtem

valaki mindig himhálózik
 a nagy sárga viznek közepében
 és sirályainkat etetgeti
 így tán sirályok örökig lesznek

ime: szemek - zárvak

hullnak pálmaszárnyak -
csuklóban metszett kezek
a csontig avult ujjak
legyezőformán
száradt pálmaszárnyakon az erek
ilyen fehérek

ez az idők multja

hült szájakból gurognak
szavak hangok
szó és hang üres edényfal
a kifordított föld-anyag
a puffadt magvak
odakinn gőzölgnek
rongyaim égnek
száll füst
száll szavak lelke
száll a pernye
igy vetkőződök jelenné
igy vetkőződök a mindig mosttá
a tájban szétterül a megtisztított idő
készülődök tovább, immár sterilizáltan
jövendő csöndpárlatok ize a számban
marad
csak a kifeszített idő
fut elnyühetetlen testü gépállatom

mondá valaki
még emberségem mult idejében
hogy léssen egyszer megtérésem
és vagyon visszatérésem

apám még ül kertje közepében
apám most már mindig így ül
kertje közepében
mint mikor elindultam
mint mikor elindultam
ragyog tiz fekete holdam
fehér közmökön ez a gyásszegély
számbavehető multam
ez a megmaradott jel
ez a gramnyi földmaradék
én-létem bizonyossága

igy vagyon megérkezésem

fölsimertetésemre léssen-e ember
ebben a mostani ittben
vagy arcom marad már
mindigre befüggönyözve

álmaimban gyakran kezeket látok
ez az ősök kegyetlensége
a kezek bizonytalán üdvözülnek

edényeink kiszakítottak kezünkből
sem idő
sem por
nem éri őket
üveg alatt fényeskednek
páran a mosott kezüek
mint sirt körülállják

e kertvilági csöndben
olykor

→ megszólal középen a kőszobor
valaha apánk lehetett
vagy apánknak is az apja

itt már csak
a kövek kockasága
itt már csak
a kövek egymás mellé rakottsága
egymásba ékelődése

itt már csak
a köveket egymástól elválasztó
vonalak élesülnek
itt már csak a kövek
létezők

és minden arc befüggönyözve
→ mind betörettek a nagy tükrök
egy tükörszilánkban elfér a szemed